Mizah

Eski sene giderken:

Kızıl Şeytan — ben de gidiyor,
artık bana saklanacak yer kalmadı.

FIKRALAR

Ne yapsın ?

Arkadaşına fena halde içerlemişti, söyleniyordu:

— Aramızdaki kavganın sebebini biliyorsun : Durup dururken bana küfretti, ben de mukabelede bulundum. Böyle olduğu halde sen yine benim haksız olduğumu söylüyorsun.

— Tabii söylerim.

— Neye?

— Neye olur mu? o adam evvelâ, benim çalıştığım yazıhanenin sahibi. Sonra, onun evinde kiracıyım. Daha sonra yakında da kızı ile evleniyorum. Bu vaziyette sana haklısın, diyebilir miyim hiç?

Nasip

Mecdi Sadrettin Sayman, İstanbula gelmişti, Refii Cevat Ulunay'la buluşmuşlar, konuşuyorlardı. Bir aralık söz, eski ses sanatkârlarına döküldü. Refii Cevat:

— Bir Nasip hanım vardı, dedi. Öyle güzel okurdu ki, birgün Mısır'lı Prens Yusuf Kemal Paşa öyle hayran oldu ki, kadının ağzını altınla doldurdu.

Bir aralık sustu, sonra ilâve etti:

— Amma, dedi. Sonunda yine, sefalet içinde öldü.

Mecdi Sadrettin gülümsedi:

— Ne yaparsın üstat, dedi. O da nasip!

Daire ve...

— Bizim dairede nihayet sobalar yandı.

— Ne mutlu size! biz hâlâ soğuktayız.

— Hiç öyle daire mi olur? Hangi dairede çalışıyorsun?

Ziyafet

(...) hanım evinde bir ziyafet vermişti. Bütün yemekleri ev sahibi kendi eliyle hazırladığını söylüyordu. Davetliler arasında şair Salih Zeki Aktay da vardı. Üstadın midesine düşkün oluşu malumdur.

Çorba içildi. Arkasından hindi dolması geldi. Salih Zeki büyük bir iştiha ile yemeğe başladı ve arada bir yemeğin tadından, ilik gibi oluşundan filân bahsediyor, âdata medhiyeler sıralıyordu.

(...) hanım, mahçup bir tavırla:

— Aman efendim dedi. İzâm ediyorsunuz Doğrusu, hakkımda fazla lütufkârsınız. Bu sizin, kendi nezaketiniz.

Şair, lokmasını yuttu ve:

— Hayır, dedi. Ben o kadar nazik değilimdir. Sizi değil, yemeği methediyorum. Bakın, çorba için bir şey söyledim mi?

Felâket

Genç şairlerimizden biri bir konuşma esnasında, yeni neslin edebiyattaki muvaffakiyetlerinden bahsediyor, sanat hayatının hiç durmadan, zincirleme devam ettiğini söylüyordu. Bir aralık :

— Meselâ, dedi, ben: Cenab Şehabettin öldüğü gün doğmuşum. Bu suretle...

Gencin sözlerini dinliyen Nurullah Ataç derhal atıldı:

— Evet, dedi, atalarımız ne doğru söylemişler: Felâket felâket üzerine gelirmiş!

Alışkanlık

Patron, geç gelen kâtibine darılıyordu:

— Nerede kaldın yahu! saat on bire geliyor! evinde saat yok mu senin ?

Kâtip boynunu büktü:

— Var amma, efendim, bakamıyorum.

— Neye?

— Burada çalışırken saate bakmaya kızıyorsunuz. Ben de bakmamaya alıştım. Bu âdetim evde de devam ediyor.

Değiştirmek

Bayan Nevin Akçaer'le bay Franko'nun kurdukları Kontiya adlı şirketin teşebbüsiyle Ankara radyo sanatkârlarından bir grup alaturka konserler vermek üzere İstanbula gelmişlerdi.

Aralarında bulunan Perihan Altındağ, vapurla Boğaza gidiyordu. Bir satıcı kendisine musallat olmuştu. İkide birde yanında bağırıyordu:

— Nane şeker, havayı tebdil ediyor!

Perihan Altındağın aldırmadığını da görünce arkasından:

— Bayan, diyordu. Almaz mısınız ?

Bir aralık seyyar, sanatkârlardan bir kemancı geldi, Perihan Altındağın karşısındaki boş kanapeye oturdu, başladı keman çalmağa. Yayı yanlış çekiyor, çaldığı makamı berbat ediyordu.

Nane şekerci yine geldi:

— Haniya, nane şeker! havayı tebdil ediyor...

Perihan Altındağ, kendini tutamadı, kemancıyı gösterdi:

— Oğlum, dedi. Bu havayı tebdil edersen, şekerlerinin hepsini alırım!

Değişen usûl

Ali Nusret Pulhan'ın, Amerikaya ısmarladığı linotip makineleri nihayet geldi. Bunlar monte edilirlerken işçilerden biri elektrik ampulüne çarptı, ampul oldukça büyük bir gürültüyle patladı.

Ertuğrul Şevket, yazıhaneden dışarı fırladı. Ali Nusret Pulhan'a :

— Ayol, dedi. Bizim bildiğimiz makineler kurulurken şampanya patlatırlar, ampul değil!

Az, Öz:

Zararsız bir tecrübe!

Amerikanın bilmem neresinde, çocukları hayata alıştırmak için, bir şehir kurmuşlar; bu şehirde, belediye reisliğinden bakkal dükkânına kadar, ne varsa hepsini çocuklar idare ediyormuş.

Terbiye bahsinde ne dereceye kadar faydalıdır anlamam, amma bu havadis akla bir şey getiriyor: Biz bütün şehirlerimizde senelerdir bir çok yaşlı başlı adamlar tecrübe ettik. Hemen hiç birisinde işler, doğru dürüst yoluna girmedi gitti.

Acaba biraz da çocukları denesek nasıl olur, dersiniz? her halde şimdikinden daha fena olmaz a... — P.

MİZAH

Çok sevgili okurlarının Yeni Senelerini tebrik eder, onların sıhhat, saadet, neş'e içinde uğurlu bir yıl daha geçirmelerini candan diler.

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

BAŞ KÖŞEDEN

O, başka

Nasraddin hoca merhum, bir gün karısıyla beraber aynı yatakta yatıyormuş. Karısı, sıkılmışmış mı, bunalmış mı ? ne olmuşsa olmuş :

— Aman efendi, demiş. Biraz öteye git !

Hoca hemen yataktan fırlamış, giyinmiş, soluğu başka bir memlekette almış.

Başbakanın : « Psikopat » demesine kızarak, Demokrat parti milletvekillerinin meclisi terk edişleri de yukarıdaki hoca merhumun fıkrasına pek benzedi.

Bizim bildiğimiz : Millet, bu vekillerine reyini, meclisteki murakaba vazifelerini görmek için verdi. Yoksa herhangi bir şeyden alınarak meclisten dışarı fırlamaları için değil...

Yazımızdan Başbakanı tasvip ettiğimiz mânâsı çıkmasın. Yalnız, bizden çok kıdemli olan Avrupa demokrat meclislerinde bu kabil sözler karşı taraflar için söylenmiş, muhatap olanlar da icabında daha ağır mukabelelerde bulunmuşlardır.

Uzağa gitmeğe lüzum yok. Meşrutiyet devrinin (Meclis-i Mebusan) ından bile buna benzer bir çok misaller vermek kabildir.

Memleket iktisadiyatının, devlet hazinesinin hiç de mükemmel olmadığı bir devirde, gelecek bir seneyi kucaklayacak böyle bir bütce müzakeresi yapılırken, murakaba partisinin vazifesini görmemeğe kalkması, çok esef edilecek bir işdir.

Gene merhum hoca Nasraddine, karısının ismini sormuşlar :

— Bilmiyorum !

diye cevap vermiş. Şaşırmışlar :

— Ayol, demişler. Karının ismini nasıl bilmiyorsun ?

Hoca, gülmüş :

— Vallâhi, demiş. Geçinmeğe niyetim yok da ondan !

Eğer, Demokrat parti Milletvekillerinin de geçinmeğe niyetleri yoksa, o başka !

Mizahçı

1947 ye girerken:

Son balonun neticesi !

ZURNADA PEŞREV

Bizde kutlanan "Yılbaşı"lar

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Ne garip insanlarız. Sebebini, hikmetini bilmeden neler yapar, nelere katlanır, neleri taklid ederiz.

Sanki herşey gül gülüstanlık, yediğimiz önümüzde, yemediğimiz arkamızdaymış gibi bir hazırlık, bir hazırlık.. Zan edersin ki : Kâbeden hacı geliyor.

Hepimizde, büyüğümüzde, küçüğümüzde dünya işlerini, kendi işlerimizi bir kenara bırakmak hevesi öyle canlanmış, öyle alevlenmiş ki, demeyin gitsin !..

Hani birisine :

— Yahu, Dörtler toplantısı ne oldu ?

diye soracak olsan, korkarım şu cevabı alacaksın :

— Aman canım, bana ne ? Yıl başı geliyor ya !

Yaaa, yıl başı geliyor. Artık Veto meselesinin, Atom enerjisi kontrolü işinin, pahalılığın, geçim darlığının, hastalığın, yolsuzluğun, Altın kaçakçılığının, hava gazi, elektrik derdinin pabuçları dama atıldı. Varsa yıl başı, yoksa yıl başı !

Genç kız, genç kadın, hattâ köşe minderine oturup nakış işlemesi lâzım gelen yaştaki kadınnelerimizde yalnız onun derdi, yalnız onun kaygusu var :

— Aman yıl başı geliyor, başımızın çaresine bakalım !

Onların : « Başımızın çaresine bakalım ! » dediklerine siz pek inanmayın. İşin içinde neler, neler var :

Evvelâ Beyoğluna çıkılıp, dükkân dükkân gezilecek ve tuvaletlik kumaş aranacak.

Ondan sonra terzi terzi dolaşılıp ancıklı, boncuklu, beli, sırtı açık bir elbise diktirilecek.

Daha sonra berbere gidilecek, bir koltuğa oturulacak, saçlar kalaylı bir çorba tasını andıran makineye haps ettirilerek saatlerce beklenecek.

Bu iş de bitti mi ? Gelsin efendim manikürcü, pedikürcü...

Bazı bakımlardan şu yıl başı ne uğurlu, ne bulunmaz bir mata'mış meğer ?!..

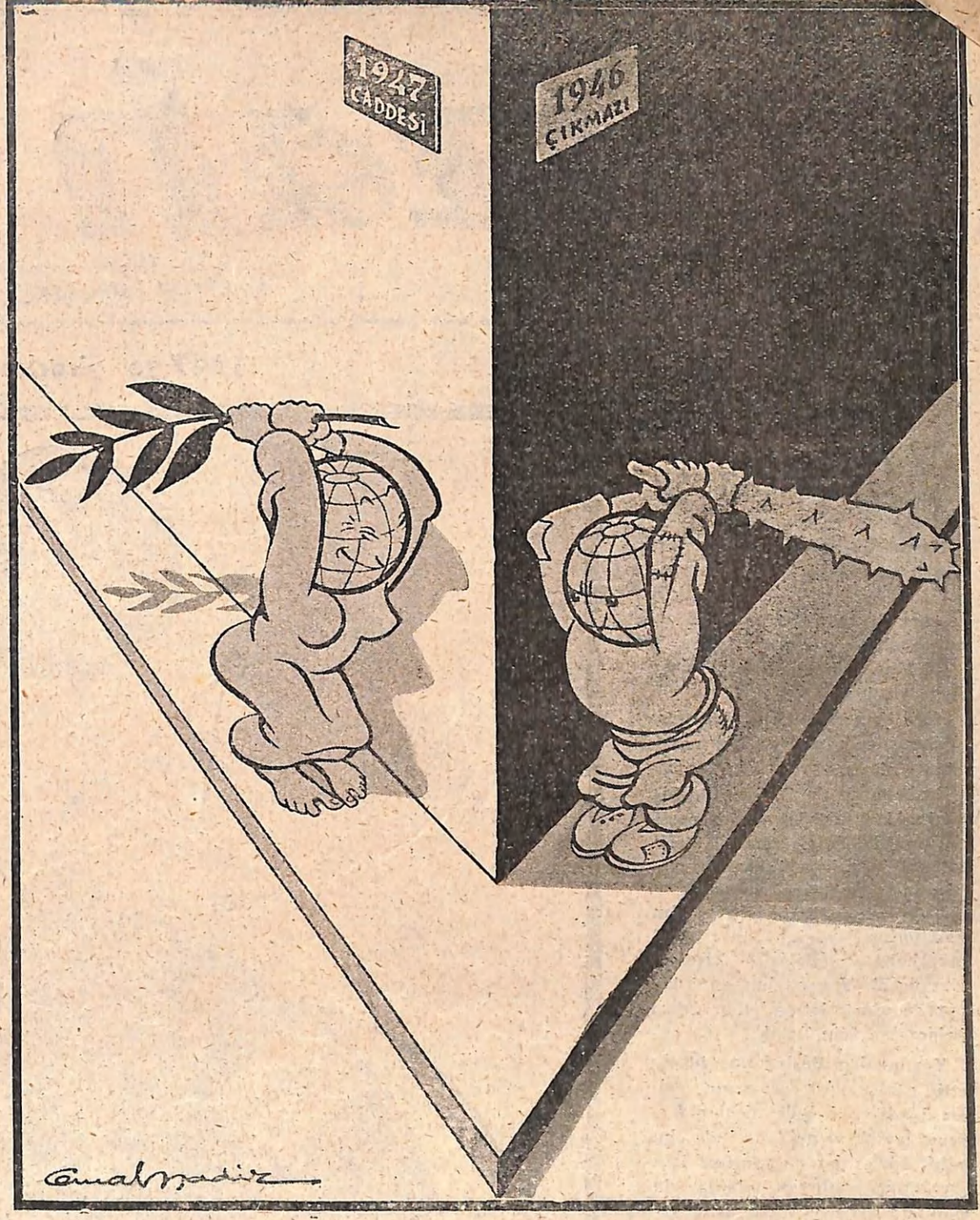

Pusu !

Artık, Zeki Rıza Sporelin, Münip Hayrinin mazbatalarının red edilişi, Demokrat parti milletvekillerinin meclise gelmeyişleri, psikopatlık dedikodusu unutuldu. Kimi görsen, kime tesadüf etsen, kime bir şey sormağa kalkacak olsan, lâkırdın ağzında kalıyor :

— Bu yıl başı nereye gidiyorsun ?

veya :

— Nerede masa tuttun ?

Geçen günü bir arkadaşa rast geldim; havaların bu kadar soğuk olmasına rağmen zavallı kan, ter içindeydi :

— Hayır ola ?

dememe kalmadı; hasta karısına doktor, sınıfta top atan oğluna iltimas arayan, dertli bir insan tavrıyla :

— Aman ! dedi. İyi ki sana rast geldim. Dostun, ahbabın, tanıdığın, bildiğin çoktur. Derdime bir çare...

Yüzüne baktım, ne demek istediğini keşf etmeğe çalıştım : iah! Bulamıyacağım. O da sadece çırpınmakla meşgul. Sadede bir türlü gelmiyor.

— Söyle Allâh aşkına ! dedim. Ne istiyorsun ?

« Ne olursa, senden olur ! » der gibi ellerini bana uzattı :

— Bir çam dalı !

dedi. İçimden : « Zâhir, dedim, ilâç olarak kullanacak ! » Fakat, merak da etmedim değil.

— Ne yapacaksın ?

diye sordum. Bana :

— Bizim kızı bilirsin, dedi. Geldi, yetişti artık. Noel akşamı evde toplantı yapacak, çam dalını süsleyecek de...

Hey gidi hey ! İsa'nın doğum günü ve Hacı Merzuka hanımın torunu !...

« İslâm mahallesinde salyangoz satılmaz ! » diyenler başlarını kaldırsınlar da, mukallitliğin bazı insanları ne hale getirdiğini görsünler.

Hattâ, şu, süslü püslü kadına; şu, kumar veya içki meşasında sabahlayacaklara; şu, ceketinin etekleri diz kapağında, düdük pantalonlu, kaytan bıyıklı, haddi zatında Apukurya maskarasını andıran züppeye :

—Yıl başını niçin kutlarsın ? diye sorsam, sanki ne cevap verecekler ?!..

Çelebi-i Ördek suvar mir-i Nazmi Acar ile Ördek nam kotrası vasfındadır

AZİZ dostum Nazmi Acar'ın 943 sene-i mubarekesi mevsim-i sayfında ma'aile vü galle "Ördek" nam kotrasın râkiben Modadan fekk-i irtibat ile Florya ilerûsinde Çekmece-i sagîr cadde-i kebiri sahilinde ferş-i bisa etdiği görenlerden haber alınmağla yevmen mineleyyam beray-ı sohbet ü ârâm ol canib-i ferah calibe azîmetimiz vakı' oldu. Vâfir taharrîden sonra mârüzzikr cezire ve delta şebihi mahalde mülâki olduk ki Kamp nam bi hamey-i garîbe ve sâyeban yollu bir şemsiye-i acibe küşad edüb anlarda ikamet ü beytutet üzre bulunurdu ve kıyafet-i mu'tadesinin şekl'i agrebinde olup şems-i münir başta kaynamakta iken kendusi Ördeğinin âletletlerile kumsalda oynamakta, anın tamir ü telvini ve kemal derecede tenvir ü tezyinile meşgul olmakta idi. Vürûdumuzdan rûy-beşaret berle ızhar-ı meserret etdi ve alelitiyad hal ü kalimiz üzre vâfir letaifle sohbetlerimiz vuku' buldu. Vakt-ekil olmamakdan ötürü nezdinde rûz merre taam mefkud idi. Cıvardaki gazino nam binanın inşaatı resîde-i hitam olmamakdan nâşi ma-ı leziz dahiğ mevcud değildi ammâ filhâl deryânın ab-ı telbin inbik-i tasfiyeden geçirüb nûş eder ve filasl kableşşürb dahi sarhoş olub dünya umurun ferâmûş eylerdi. İşte böyle bir hîn ü anda şu neşide-i lâtife hatır-ı fakire sânih olmağla silk-i nazma çekilüb takdim olundu. Ol manzume budur:

Ehl-i zevk, ehl-i kerem, ehl-i hüner, derya dil:
Hâydan geldi gider tâ huya Nazmi Çelebi
Pupa yelken açılır engine kâh orsa boca
Kâh başdan kara eyler koya Nazmi Çelebi
Tek kürek, yelyepelek şöyle dümen kırdırarak
Çekdirir çekdirisin kuytuya Nazmi Çelebi
Foludur ördeğinin şimdi şu cıvcıvlı plaj
Demir atmış gibidir uykuya Nazmi Çelebi
Adalardan, Modalardan sefer eyler limana
Düşemez dalga geçüb kayguya Nazmi Çelebi
Hem denizlerde yüzer, hem de çıkar isterse
Sırtlayub ördeği tâ karşuya Nazmi Çelebi
Tınmamış, tınmayacak batsa da dünya gemisi
Yedi deryayı satar bir tüye Nazmi Çelebi
Mayosuz yüzmededir bir pula muhtaç insan
Sîm ü zerden bürünür havluya Nazmi Çelebi
Külhan-ı gamda yanar hâle Hamamî zade
Seren üstünden iner banyoya Nazmi Çelebi
Bir kadehkâr alalım gayri yeter çektiğimiz
Çekelim haydi kürek Göksuya Nazmi Çelebi
Bin çeşit malzeme Nuhun gemisinden örnek
Doldurub ördeği salmış suya Nazmi Çelebi
Bu ne hâlet, ne kıyafet, ne garabettir bu
Etdiğin haltı denizler yuya Nazmi Çelebi

İHSAN HAMAMÎOĞLU

Son ümid

Karısından çektiklerine artık tahammülü kalmamıştı. Sinirleri son derece harap olmuş, aklı, fikri karmakarışık bir hale gelmişti.

Nihayet bir gün kalktı, Fahrettin Kerime gitti. Bu hale karısının yüzünden geldiğini anlattı, geçirdiği sinir nöbetlerini saydı döktü.

Fahrettin Kerim uzun uzun dinledikten sonra:

— Bunun tek çaresi, karınızın sözlerine, hareketlerine aldırış etmemektir. Merak etmeyin, ölmezsiniz.

Adam birdenbire:

— Eyvah! diye haykırdı.

Ne diyorsunuz, doktar bey? Halbuki ben şimdiye kadar, nihayet ölürüm de kurtulurum, tesellisile tahammül ediyordum.

o

Sıfır yetişir

Mişonun derdi vardı. Arkadaşına:

— Bizim oğlan pek ahmak bir şey, Salamon, diyordu.

— Nereden anladın?

— Üç senedir mektebe gidiyor, hesabı bir türlü kavrayamadı. Sıfırları koymasını biliyor ama, rakamları hâlâ öğrenemedi.

Salamon güldü:

— Tasa etme; Mişon! Sıfırları koymasını öğrendi ya, yetişir.

— Yetişir mi?

— Öyle ya. Senin bırakacağın sermayeyi bir anda yüzbin misline çıkarmak onun için işten bile değildir.

Erkek — Bizim zamanımızda sevginin adına aşk denirdi...
Kız — Ya... o zaman, daha para icat edilmemiş miydi?!

Komedi kıyafeti

Kadın, yeni aldığı acaibülşekil, garibülrenk tüylü, püsküllü şapkasını giymiş, ayağına çizmelerini geçirmiş, boynuna tilkisini dolamış, sokağa çıkmaya hazırlanıyordu.

Kocası, gazetesinden başını kaldırarak:

— Nereye gidiyorsun? diye sordu.

— Tiyatroya.

Adam yerinden sıçradı:

— A! Bak ben bunu bilmiyordum. Komedide ne zaman danberi rol almaya başladın?

Sarhoş mantıkı

Kocası o gece sabaha karşı gelmişti. Kadın, pür hiddet:

— Nerede kaldın? diye sordu.

Adam gayet sakin bir tavırla:

— Dairede, dedi.

— Ne münasebet! Gece vakti dairede çalışılır mı?

Kocası bir kahkaha attı:

— Senin dünyadan haberin yok galiba, karıcığım, dedi. Herkes dünyanın tersine döndüğünü söylüyor, bilmiyor musun? İşler ters gidiyor, sen bana ters ters bakıyorsun, arkamdaki elbise bile ters-yüz oldu. Gece gündüz olmuş, çok mu?

Mukaddes varlık

Güzellikten nasibi olmayan yaşı bir hayli ilerlemiş bir kızın babası, damad namzedine onun meziyetlerini sayıyordu:

— Kızım Mücesem namus timsalidir, dedi. Şimdiye kadar eli erkek eline değmemiştir.

Delikanlı kızı o gün ilk defa görmüş ve fikrinden çaymıştı. Şimdi eline bir bahane geçirebildiği için memnun bulunuyordu. Kızın babasına:

— Vallahî dedi. Kızınızın eli benim elime de, değmese daha iyi olur. Ben bu kadar mukaddes bir şeye el süremem.

Yılbaşı ve kumarları

Yazan: **Refi' Cevad Ulunay**

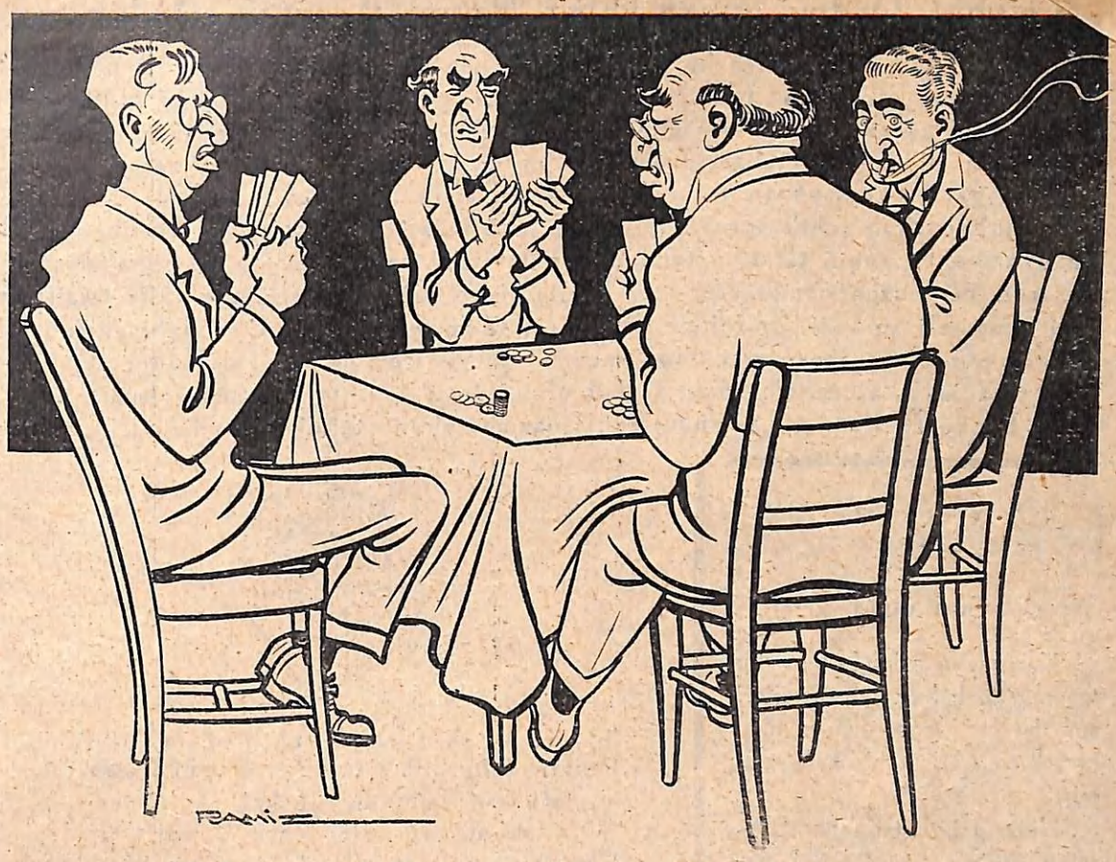

— Ne kızıyorsun ? Elbette söylerim, ben demokratım...
— Demokratsan meclisimizde ne işin var ? Çık dışarı !

1947 senesine giriyoruz yahud girdik. Mutat merasim bu sene de yapılacak.. Bu merasimin neden ibaret olduğunu hepimiz biliriz, fakat bir kere daha beraber hatırlıyalım : Bir kere gazetelerde ve risalelerde kameti iki bükülmüş bir koca karı, yahut sakal göbekte bir ihtiyarla tombul tombul nur topu gibi bir yavru vardır; ihtiyar gitmekte olan 1946 senesidir, tombul yavru da 1947 dir. Bu tasvirin altına bir iki satır nükte yazılır. Bu nükte zan olunduğu gibi gidene ağam, gelene paşam değildir. Ekseriya gidene adam akıllı küfr edilir, gelenden de pek çok şeyler beklenmez. Gazetelerde anketler açılır : genç, olgun röportajcılar kapı kapı gezerek kalbur üstü zevata sorarlar : « 1947 hakkında ne düşünüyorsunuz ? » Suale muhatap olan ya eyimserdir, ya kötümser. Bunun için alınacak cevap da karaktere göre değişir. Fikrine müracaat edilen zat birinci sınıftan ise : « 1947 bize saadet getirecek, refah getirecek; sandıklarımız, dolaplarımız giyecekle dolacak.. Yoksulluk yüzü görmeyeceğiz! » der; yok eğer kötümserlerdense : « 1946 dan ne gördük ki, 1947 den bir şey bekleyelim. Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir. Allâh hepimize sabır versin ! » sözüyle keser atar.

★

Bizde kumar denildi mi ? Eski İstanbulu bilenler için talih oyunu Barbud ve Pasetadır. Bu iki oyunun oynandığı bitirim yeri de Kürekcilerde Hurşit Reisin kumarhanesi idi.

Barbudun iyisi — gülmeyin— yorganın üstünde oynanır. Yorgan altında demedim ha... Evet, bunun için yere bir yorgan serilir. Etrafına oyuncular dizilirler, para çıkan : (onbeşin beşi önüne !) der ve zarı öyle fırlatır ki eli havada bir daire resmederek güm diye göğsüne iner. Bu işin afisidir. Kumarhanede yere yorgan serilemiyeceği için üstü muşamba kaplı dört köşe, yerden yapma bir masa ortaya konulur. Bir kenarada plakacı oturur; kâra, zarara göre — «çıkmaz» dan ya tarh eder yahutta kazanç kaydeder. Fakat yeni tabirine göre « çıkarma » ameliyatı daha çok tatbik edilir. Zira plakacının serçe parmağı « hezarıfen » dir. Öbür parmakların tebeşirle kazanç hanesine yaptığı ilâveleri mini mini serçe parmak bir yandan siliverir.

Bitirim yerinin ikinci namlı oyunu Paseta dır. Bunda da çok para dönerdi. Oyuncunun « Punt » u yaver olursa kazanç büyüktür. Fakat hin oğlu hinler vardır, kâğıdın kulağını bükerek «Apokayi posta» yani «hepsi gider » kumandasını duyar duymaz iskambil destesini o derece maharetle istifler ki bütün sotalar tersine gelir.

Barbut zar oyunu olduğu için hilesi çoktur. Sübyan Mustafa ile mandacı İsmail adında iki kişi tanıdım : ceblerinde zara civa doldurmak için makkap, törpü, eğe gibi bütün levazımı, beraber taşırlardı.

Zar üstüne söylenen bir iki fıkra anlatayım : Direkler arasında meşhur Tatar Emin bir defterdar mazûlü bulmuş, parmağının arasına sıkıştıdığı hileli zarı kullanarak tatlı tatlı parasını alırmış. Bu dalavereyi çakanlar hisse istemişler. Emin vermemiş. Tehdit etmişler, aldırmamış. Nihayet birgün oyun esnasında yanlarına gelmişler, defterdarı haberdar edeceklerini ima etmişler. Emin oyuncusuna :

— Beyefendi, demiş. Bendeniz sizinle tavlayı üç zarla oynuyorum. İşte biride avucumda duruyor. Bunlar benden üç zarla oynuyorum diye pay istiyorlar. Buna hakları var mı ? Siz söyleyiniz.

Hileye aklı ermiyen defterdar bey :

— Ne çıkar birader, demiş. İstersen dört zarla oyna..

Tatar Emin gülmüş :

— Anladınız mı şimdi ? demiş. Beyefendi enayi mi ? Hadi kumda oynayınız !

★

Eski yılbaşlarının sert bakaralarını iyi bilirim. Bizim gençliğimizde en kuvvetli bakara Meşhur Hanakiden sonra Lüksemburg gazinosunda oynanırdı.

Kumarhanelerde kim kazandı ? Talî yaver olan mı ? Ne münasebet ! Kumarda kazanç kumarhanenindir. Bütün para döner dolaşır : « Ganyot » kutusuna girer. O küçücük kutu ne servetleri, ne hanumanları yutmuş, sömürmüş, silmiş, süpürmüştür.

Şimdi ölmüş olacak bir avantacı Veli bey vardı; bu zat birgün evini satmış ve bir dostunu görmek üzere nasilsa Hanakiye uğramış. Birkaç saat içinde üç bin altını kaybetmiş ve artık kafatası bu kadar ahmaklığa tahammül edemediği için aklını kaybetmiş : « Yanıyorum, a dostlar ! » diye anadan doğma, çırçıplak soyunup kendini sokağa atmıştır. Uzun müddet Timarhanede tedavi edildi.

Kambur Nazifin meşhur lira kolposu da bu Hanakide cereyan etmiştir : Kambur Nazif, Cin Ahmet, Endronlu Emin, Tıflı Hasan, Karagöz sahibi Fuat bey, Borazan Tevfik bir sene Boyacıköyünde bir yalı tutarlar. Bir iki ay eğlenirler, paraları suyunu çeker; esnafta krediyi keser. Başlarlar günü gününe yaşamaya. Bir gün Nazif : « Siz bana, der. Bir vapur parası bulun. Ben size para getiririm ! » Bin müşkülâtla yol parası tedarik edilir. Nazif iner ve ertesi gün ilk vapurla avdet eder. Herkeste merak ! Acaba para bulundu mu ? Nazif gayet ciddi emirlere başlar : « Emin sen binliği al meyhaneye git.. Hasan, sen de kasaba, bakkala koş.. Ahmet sen manava uğra... » Hepsi sorarlar : « Para ? » Nazif : « Geliyor canım, der. Geliyor ! » Gene kumandalar verilir. Arkadaşlar birbirlerine teceddütle bakarlarken, Nazif feryadı koparır :

— Geldi ! haydi bahçeye...

O zaman vak'anın mahiyeti meydana çıkar.

Nazif, İstanbula inince doğru Beyoğluna çıkar. Hanakiye gider, oyun seyretmeye başlar. Herkesin önünde kor gibi sarı liralar.. Bir müddet sonra yapacağı işin zamanı geldiğine hükm ederek, masanın üzerine pertap eder ve alabildiği kadar altını avuçlar ve... yutar. Kumarhanedekiler ne yapsınlar. Nazifi bir temiz patakladıktan sonra kapı dışarı ederler; O da cebinde kalan para ile bir eczahaneye girer bir bardak İngiliz tuzu içer ve yapura biner... Arkadaşlarına « Geliyor! » dediği karnının guruldadığını işittiğinden dolayı imiş... Nazife sorarlar : « Kaç tane yuttun ? », « On iki tane kadar vardı ! » der. Fakat altınlar on bir çıkar. Borazan Tevfik :

— Ulan kambur ! der. Altınların birini daha el çabukluğu ile yuttun galiba.

Kedi ciğere bakarken:

Kadın — Yılbaşı hediyelerini gördükçe içim eriyor...

Erkek — Senin için bir şey değil, cüzdanımın içi de eriyecek diye korkuyorum!

Kabahat kimde?

Arkadaşımın karısı pek mukesit. kendi karısı son derece müsrifti. Birgün, karısına biraz çıkışmak istedi:

— Yahu, dedi, Ahmet beyin karısına baksana. Bir iskarpini bir sene, bir mantoyu üç sene idare ediyor. Hattâ, bir çorabı bir hafta giydiği oluyormuş.

Karısı başını salladı:

— Hakkın var, kocacığım. "Bu kadar idareli olma, sonra benim masrafım kocamın gözüne batar," diye kaç kere söyledim amma, dinlemiyor ki:

Halkçıların Gazeli

Bir fırkayız, on manga kadar cezbelimiz var;
Etrafa kömür, kül savurur samyelimiz var.

★

Hükmetmeye tek fırka zamanından alıştık,
Ferman yine bizlerde, fakat engelimiz var.

★

A'sâbımız oynar yanılıp kim dokunursa,
İcray-i hükûmet gibi bir bamtelimiz var.

★

Etrafına isterse demir daire işler,
Bilcümle demokratlar için pergelimiz var.

★

Kim der ki güzel yurdu bugün etmedik imâr?
Her caddenin üstünde birer heykelimiz var.

★

Her beldede ettik nice aşhaneler inşa;
Muhtac ü mukayyedler için me'kelimiz var.

★

Tasdik ederiz müttefikan cümle kararı,
Kalkar göğe bir lâhzada, dört yüz elimiz var.

★

Bir başka tecelli kim umar âhirimizden?
Bir çeyrek asırdır bilinen evvelimiz var.

★

Bir Çamlıbel olmuşsa ne var karşı tarafta?
Gel gör ki bizim safta da bir Çambelimiz var.

★

Ey şair-i mecnun! kısa kes nutkunu, zira
Ölçer uzanan dilleri, bir cedvelimiz var.

Deli Ozan

— Bu günlerde ne kazanırsak kârdır...

— Ne oluyor... gene topluyorlar mı?

— Hayır, rakipler çoğalacak... Yılbaşını gazinolarda geçirenlerin hepsi bize benzeyecek!

O

Daha belli değil

Geçen Yılbaşı akşamıydı.

Meşhur zenginlerimizden birinin apartımanında bir toplantı vardı. Davetlilerden biri, içeri girmeden evvel, kendisinden önce kimlerin geldiğini öğrenmek istedi. Kapıda duran şoföre:

— Yukarıda kimler var diye sordu.

Şoför saydı.

Yeni gelen misafir:

— Siz kimin şoförüsünüz? diye sordu.

Şoför dudaklarını büktü:

— Henüz belli değil efendim, dedi. Bizim bey yukarıda poker oynuyor.

Asri Noel baba — Bu günün çocuklarını bu oyuncaklarla da kandırmak mümkün değil!

Dünya, Yılbaşı sabahında rüya görüyor!

– Giyinmen için bu kadar masraf ediyorum, sen gene çıplaksın, karıcığım!

Başı, Yıllar Başı:

Bizim Vartan Efendi

Yazan: **Doğan Nadi**

Yavaş yavaş artık tükenmeye başlıyan bir Ermeni nesli, bilmem, hiç dikkatinizi çekti mi ? Ben, kendi kafamda, bunları « Düyunu Umumiye Ermenileri » diye ayrı bir sınıfa yerleştirdim. Zira tanıdıklarımın hemen hepsi, genç yaşta girdikleri «Düyunu Umumiye» de seneler senesi dirsek çürütmüşlerdir; orada çalışmamış olanları da yine o devirden kalmadırlar. Bu « Düyunu Umumiye» Ermenilerinden her birinin, kendine mahsus, bir acaib tarafları, bir tuhaf huyu, bir garip illeti vardır.

Kimi, sakalını orta yerinden ikiye böler ve, maazallah şakadır diye, bu iki sakalı avucunuzla birleştirecek olsanız, sizinle ölünceye kadar konuşmamacasına sinirlenir, asabileşir, hiddet eder. Kimi, daima ensesinden fermejüplü hazır kravat takar ve bildiğimiz gibi kravatını düğümliyenlerin iptidailiği ile eğlenir. Kimi de sigara paketi, kibrit kutusu, anahtar gibi olmıyacak şeyleri biriktirir, gûya kolleksiyon yapar. Bunlardan, tatlı hatırasını hiç unutmıyacağım bir Vartan efendi vardı. Daha Mütareke senelerinde babam « Yeni Gün » ü çıkardığı zaman yanında çalışmış. Sonra biz Ankaraya gittiğimiz zaman « Vakit » Gazetesine girmiş, daha sonra babam Cumhuriyeti tesis ettiği zaman (nerede ise yirmi beş sene oluyor) yine bizim müesseseye kütüphane memuru olarak gelmiş. Ben ilk çocukluğumda Vartan efendiyi işte bu sıfatı ile tanıdım. Zayıf, uzuncana boylu, posbıyıklı, burnundan takma gözlükleriîe çok sevimli bir adamdı. Daima çizgili pantalon ve siyah ceket giyer, incecik boynunu alçılayan kolalı yakasına hep ayni hazır kravatı iliştirirdi.

Matbaayı temizlemek için döşemeleri silerlerse « rutubet » oluyor diye, süpürürlerse de «toz oluyor, mikrop saçıyorsunuz » diye barbar bağırır, sonra da odasına çekilerek « cahil insanlar, akılları bir halta ermez » gibi şeyler söyler, kendi kendine dakikalarca konuşurdu. Bizim Vartan efendinin bir garib tarafıda kibritti. Vartan elile sigarasını sarar, fakat kat'iyen kibrit kullanmazdı. Bir pertavsızı vardı. Onu güneşe tutar ve küçücük alevli noktaya sigarasının ucunu nişanlayarak ateşlerdi.

Güneşin bulutlar arasına girdiği zamanlar da, şayanı hayret bir sabırla bekler, bulutlardan sıyrılınca sigarasını yine pertavsızı ile yakardı. Bütün, bütün kapalı havalarda onun bunun yanan sigarasından istifade ederdi.

Kendisi hiç kibrit almadı. Vartan zengin adam değildi. Ayda aldığı, zannederim, kırk-elli lira (o zaman hesaplayın !) ile karısını ve bir kızını geçindirir giderdi. İçkiye falan pek düşkünlüğünü bilmiyorum. Fakat arada bir, canı çektiği günler için kendine göre bir kurnazlık bulmuştu. Eşe dosta ayrı ayrı baş vurur ve gûya davet ediyormuş gibi :

— Yahu, bu akşam bizim evde toplantı var. Sen de mutlak gel. Ama ne olur gelirken biraz da lakerda almayı unutma. Kırmızı soğanla iyi olur, derdi.

Böylece üç beş kişiye midye dolması, kutu balığı, turşu v. s. ısmarladıktan sonra, birisine de « belki rakı az gelir sen gelirken ihtiyaten bir kiloluk klüb alıver ! » tenbihinde bulunurdu.

Tabiî anlıyorsunuz herkes toplanınca sofra kurulur ve bizim Vartan da arada bedavadan keyifli keyifli rakısını içerdi. Bir gün bu kurnazlık, arkadaşlarınca keşfedildi, aralarında karar verdiler : kimse ses çıkarmıyacak. Ancak yeni bir davet geldiği zaman yine kabul edilecek, fakat gidilmiyecekti Ve bir sene sonu, ayni minval üzere, yine bazı arkadaşlarını evine davet etti :

— Unutma lakârdayı.

— Pasajdaki adamın midyesi iyidir.

— Bir parça karides getir...

v. s... ve plân mucibince Vartan'ın evine o gece kimse uğramadı. Bu oyunun tesirini görmek için ertesi gün, davetle alâkadar olmıyan birisi Vartana gönderildi:

— Ne haber, nasıl oldu dün akşam ki toplantı ?

Vartan hiç oralı olmadan, hiç bozmadan, dalgın dalgın cevap verdi :

— Vallahi birader, dün gece ansızın bizim karı hastalandı. Maalesef arkadaşlardan hiç birini kabul edemedim. Hasta evinde ziyafet verilir mi ?

Ve gülerek ilâve etti.

— Zavallılar kapıyı çaldılar, çaldılar ama ne yapayım açamadım bile...

Fiyat Kazıkları arasında:

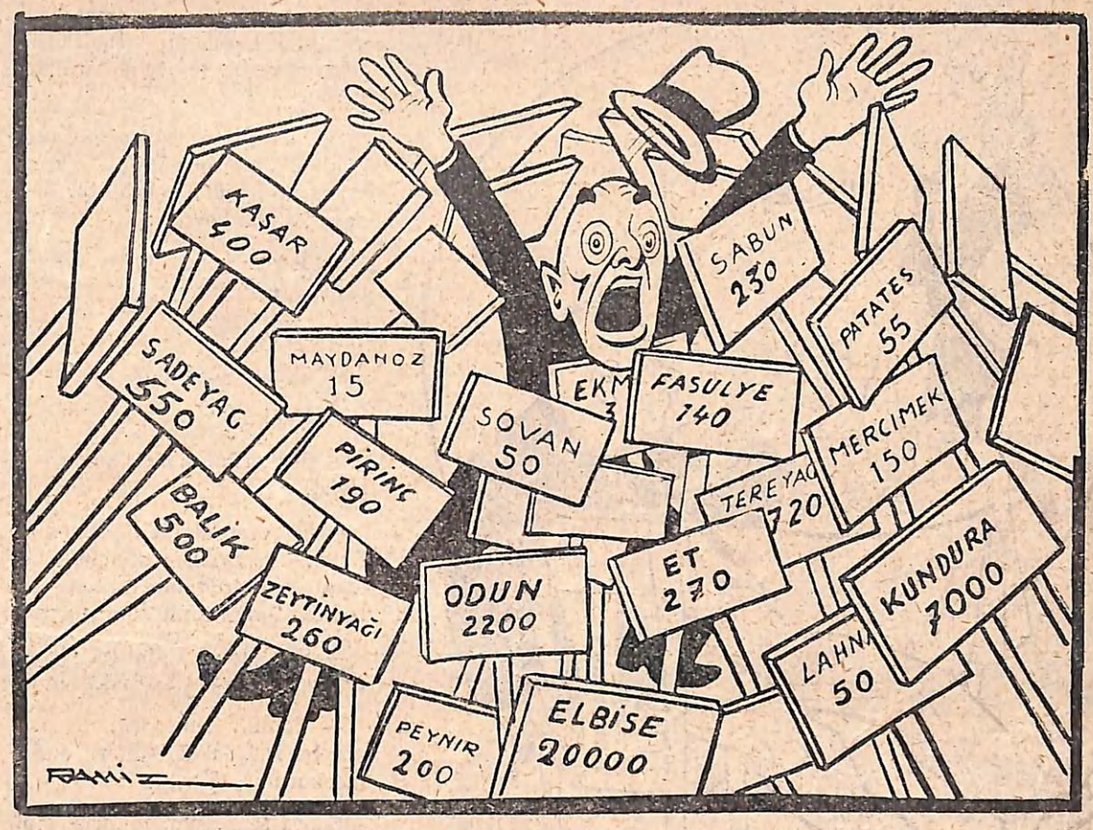

Halk — Geçim hakikaten güçleşti !

Sene çıkar, huy çıkmaz :

— Üç gün sonra kırk yediye giriyoruz...

— İlâhi hemşire, yavaş söyle kimse duymasın, demek o kadar olduk ha ?!

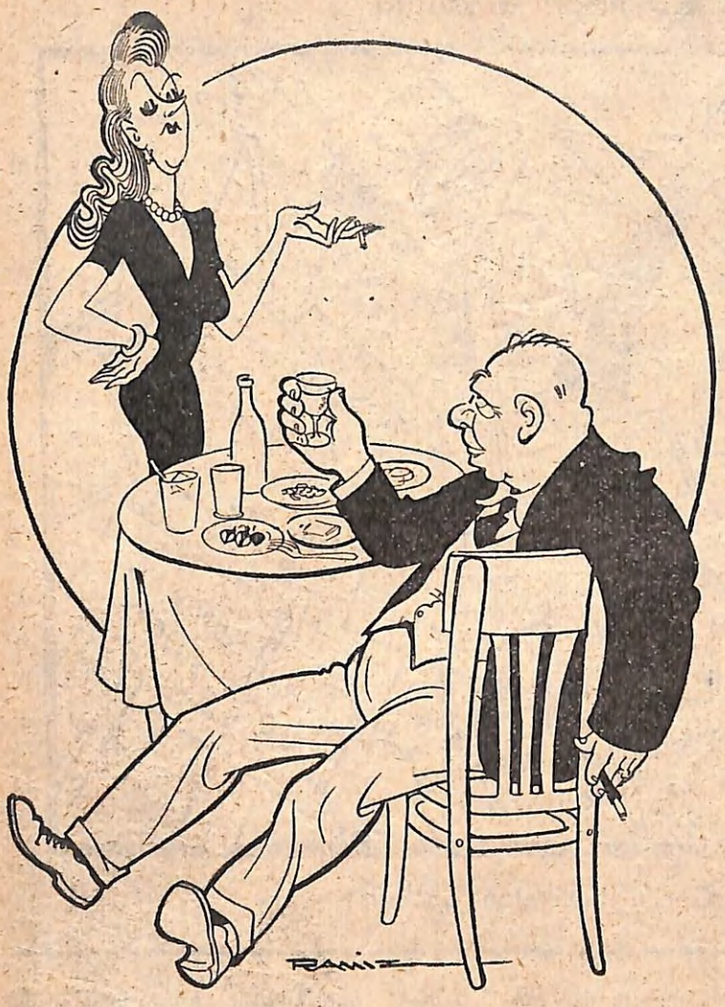

— Karıcığım, içki seni güzelleştiriyor.
— Ben içmedim ki...
— Sen içmedin amma, ben içtim !

Bir Tebessüm Müsabakası

Yazan : **Nizamettin Nazif**

İstanbul gazetelerinden biri bir tebessüm müsabakası tertib etmiş.

Her gün ilk sayfasının en göze vuran yerinde, müsabakaya « iştirâk » edenlerden birinin bir resmini neşrediyor. Bunu nasıl anladım, bilir misiniz ? Birçok akşamlar, aynı yerde birbirinden abus bir takım insanlarla karşılaşa karşılaşa...

Derhal söylemeliyim ki ben, bu gazetenin siyasî başmuharririyim de; bu hali bir hayli geç fark edişim canımı sıktı. Çünkü gazetemdeki musabakanın cereyan tarzı cidden siyasî bir hataya dönmüş bulunuyordu.

Bir güzel tebessüm müsabakasından dem vuran sutunumda tebessümden eser olmaması şöyle dursun, görenlerde dahi tebessümden eser bırakmayan bir geçitresmi vardı.

Genç kızların, delikanlıların, kadınların, olgun erkeklerin gönderdikleri fotoğraflar hep böyle abus şeyler miydi, yoksa bunları müsabakayı idare eden arkadaş mı seçiyordu ? Birinci ihtimal de ikinci ihtimal de korkunçtu.

Birinci ihtimalin doğru çıkması her cinsten ve zümreden vatandaşların tebessümleri bilmemesi olacaktı.

İkinci ihtimalin doğru çıkması ise bir umumî efkâr temsilcisinin gülmek nedir, işte bunu unutmuş olması.

Muammayı halletmenin ilk çaresi müsabakaya girmiş olanların yolladıkları resimlerin hepsini bir arada toplu olarak gözden geçirmekti.

Sabahleyin matbaaya gidince soluğu musabakayı idare eden arkadaşın odasında aldım :

— Yahu ver şu resimleri bir bakayım.

O kaşlarını çatmış, gözlerini yummuş, dudaklarında yapıştırdığı sigaranın dumanlarını burnu ile koklayıp çiğerlerine çekiyor ve bir şeyler homurdanıyordu.

Sesimi işitince istifini hiç bozmadı. Yalnız sol elile bir çekmeceyi açıp içinden çektiği bir dosyayı önüme koydu :

— İşte... fakat bakmamanızı tavsiye ederim.

— Neden ?

— Bana dönersiniz ?

— Yani ?

— Tebessümünüzü kaybedersiniz...

Önce cevap vermek istemedim. Fakat dosyayı açmak için elimi uzatırken birdenbire aklıma gelen bir fikir dilimi konuşturdu :

— Şu halde o resimleri sen istemiye istemiye koymaktasın ?

— Tabiî... dedi. Canımı sıkıyor bu iş... fakat bunları neşre mecburum.

Sonra sigarasını, tükürür gibi, ağzından fırlatarak gözlerini açtı ve bana yiyecek gibi bakarak;

— Siz bana ne diye bilirsiniz ve benim onlara ne demeye hakkım olabilir. Bu adamlar bir tebessüm musabakasına iştirak ettiklerini biliyorlar. Bazılarına mektup yazıp gönderdikleri resimleri iade ediyor ve açıkça söylüyorum : « Bana güler yüzlü fotoğraflar gönderiniz ! »

Cevab olarak beş çeşit foto daha geliyor. Hepsi birbirinden sert bakışlı, birbirinden asık suratlı. Demek ki azizim, bu hemşeriler böyle gülüyorlar. Şehrimizin tebessümü bu.

Dosyayı açtım. Hayret ! Gazetede neşredilenler meğer ne tatlı bakışlı, ne yumuşak yüzlü imişler !

Dosyadakilerin bir çoğu Düseldorf katili gibi; Nürenberg celladı gibi yahut bir saniye sonra rakibini öldürecek bir aşık gibi, bir dakika önce bütün parasını kaybetmiş bir kumarbazmışta tabancasını beynine dayamağa hazırlanıyormuş gibi tavırlar takınmışlardı.

Genç kızlar da böyle idi, delikanlılar da, hepsi de.O derecedeki bir ara başımı aynadan yana çevirdim a.. a... benim de kaşlarım çatılmış ve suratım asılmıştı.

Bu dosya üzerinde bir inceleme yapmak faydalı olacak gibi geldi bana...

Musabakayı idare eden arkadaştan resimlerin bir gece bende kalmasında bir mahzur olup olmadığını sordum :

— Al canım efendim al ! dedi Biraz da sen gamlan !

★

Unutkanlığım meşhurdur. Dosyayı eve götürünce yazı masam üzerinde unutuvermişim.

Benim masam görülecek şeydir, elime ne geçerse üstüne atarım. Aradan bir kaç gün geçince, klişe yaptırmak için resim seçmesi lâzım gelen dostum dosyayı iade etmemi istedi.

Bu, epey zor bir iş oldu... Masa üstündeki kitapları, yarım kalmış roman müsveddelerini, mecmua ve gazete yığınlarını aktardım. Nihayet bir gazete tomarı altında dosyanın bir kenarı sırıttı. Tabii ben de sevinmiştim. Ben de sırıttım. Fakat o anda durakladım. Hızla çektiğim için dosyadan masa üzerine fırlayan birkaç resimde ağız dolusu kahkahalar savurmıyorlar mıydı?

Bre aman! Nereden geldi bunlar? Nasıl oldu da bunları bizim arkadaş görmemiş?

Eski yerlerine koymak için bir de ne göreyim? Bütün resimlerde gülmüyor mu?

***

Bir mucize olmuştu. Fakat nasıl olmuştu. Gözüm dosya üstünde iki gün geçiren, günlük gazete tomarına ilişti. Bu gazetelerin hepsi İstiklâl Harbi günlerinde kahramanlık iddia etmiye kalkışanların resimleri ve sözleri ile dolu idi...

Bu sözler en çatık suratlarda en şakrak kahkahalar yaratmışlardı.

— Şayet Yılbaşı gecesi oyun masasında kayb edersem hemen yatağa koşacağım...
— Dinlenmek için mi ?
— Hayır, kumarda kayb eden aşkta kazanır derler de...!

– Yılbaşı gecesi için yaptırdığın tuvalet neden uzun kollu?
– Kocam kıskanç kardeş, kollarımın görünmesine müsaâde etmiyor!

Kimine hay hay, kimine vay vay...

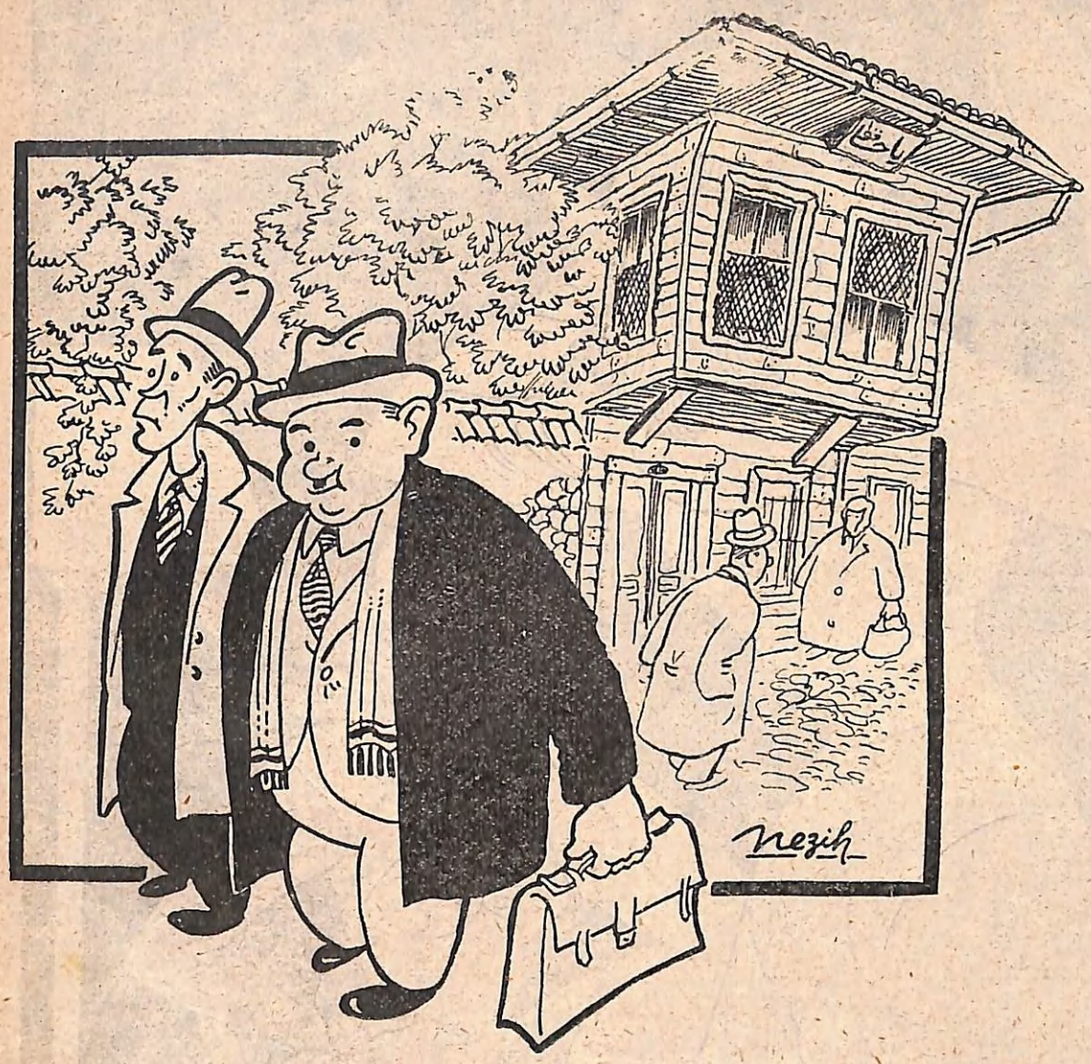

— Her kes gibi Yılbaşı gecesi ben de şansımı deneyeceğim...
— Kumar mı oynayacaksın ?
— Ahbaplardan bir lira borç isteyeceğim !

Sevgiliye iltifat

Sevgilisine mektup yazıyor-
u :

«Canım, ciğerim, şekerim...»
iye başladı. Arkasını getireme-
i. Arkadaşına sordu.

Arkadaşı bu kelimeleri oku-
uktan sonra :

— Sen bunları sil de, baş-
a türlü başla, dedi. Şimdi on-
rdan daha kıymetli şeyler var.
en olsam, sevgilime yazdığım
ektuba: «Benim tereyağından
aha aziz, armud kafalı odunum»
ye başlarım.

İşin sırı

Bir toplantıda çeşit çeşit hi-
âyeler anlatmış, her kesi gül-
irmüştü. Orada bulunanlardan
ri :

— Siz güzel hikâyeler bili-
rsunuz, dedi. Bu işin sırrı ne-
r acaba ?

Nüktedan zat cevap verdi:

— Hikâye anlatmanın en
sit bir şartı vardır: Hatıranız
uvvetli olacak ve herkesin ha-
asının zaif olduğuna inana-
ksınız.

Maymunların torunu

Çocuk mektepte yeni bir şey öğrenmişti. Akşam eve geldiği zaman :

— Anne, dedi, sana bir şey soracağım.

— Sor, yavrum.

— Acaba ben de maymunların torunu muyum?

Kadın dudak büktü :

— Vallahi, bilmiyorum, yavrum. Ben babanla evlendiğim zaman annesi de, babası da ölmüştü.

Sükut altındır

Pek meraklı bir kadındı. C bitenlere dair malûmat almak ister, ikide bir kocasına sualler sorardı. O gün de aklına gelen bazı şeyleri sormaya başladı :

— Hayat neye pahalı, kocacığım ?

— Bilmem.

— Bu bizim ipek çoraplar neye böyle çabucacık akıyor ?

— Bilmem.

— Bir ton kömürle kışı çıkarabilir miyiz acaba ?

— Bilmem.

— Yarın akşam sinemaya gidelim mi ?

— Bilmem.

Kadının sabrı tükenmişti :

— Ne sorsam «bilmem» diyorsun. Gazetecilere beyanat vermeyen umum müdürlere döndün !

o

Aşk uğrunda

Sevişerek evlenmişlerdi. Ayrılmaya karar verdikleri zaman herkes hayret etti. En yakın ahbaplarından biri sabık mes'ut kocayı bularak, bu işin sebebini sordu ve :

— Yahu, dedi. Hani siz sevişiyordunuz ?

Öteki :

— Evet, dedi. Sevişiyorduk, yine de sevişiyoruz.

— ??? !

— Senin anlayacağın, dostum, birbirimizi o kadar çok seviyoruz ki, evlilik hayatına devam edip birbirimizin kalbini kırmak istemiyoruz. Onun için ayrılmaya karar verdik.

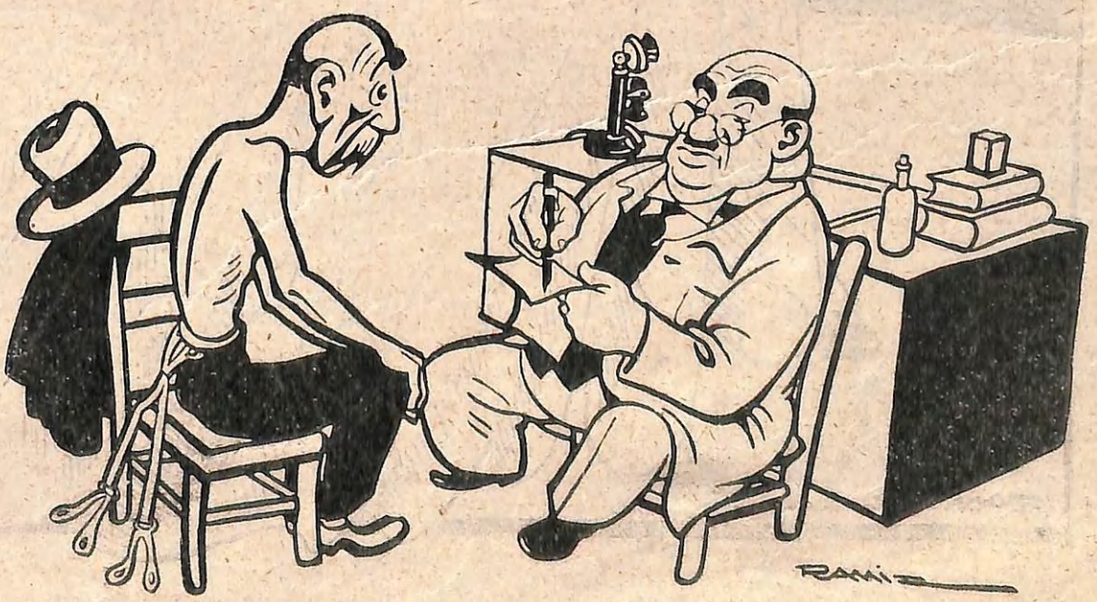

Doktor — Safra kesenizde taş buldum. Fakat merak etmeyin...
Hasta — Katiyyen doktorcuğum, sayenizde o bile erir !

Füruzan bey Siz misiniz ?

o

Yazan: **Vasfi Rıza Zobu**

— Ressam, niçin bizim vücudumuzu yapmadı ?
— Vücudun ne ehemmiyeti var, şimdi yalnız başlar konuşuyor da ondan !

Bu yazacağım hâtıra oldukça eskiye aittir. Vakıa yaşımın meydana çıkması bakımından haylı üzücü ise de bir kere kalemimin ucuna geldi.

O zamanlar, tiyatro hakkındaki görüşlerimiz pek acayipti. Meselâ, bir komediyi biz çok beğenir, sahneye koyardık. Hafa - zan Allah! halkın esnemekten çeneleri ayrılır, perde kapandığı zaman ıslık çalmadıklarına canı gönülden dua ederdik. Beğenmediğimiz, bazı mecbudiyetler altında sahneye koyduğumuz başka bir komedi ise, dehşetli tutar, aylarca afişlerden kaldıramazdık. İşte o senelerde idi : « Kumarbaz » isimli adapte bir komedi tiyatroya geldi, mevzuu eski devre aitti. Kavuklu, cübbeli kostümlerle oynanacaktı. Piyesi ilk okunduğu zaman hepimiz oturup dinledik, pek beğendik. Rollerimizi yazdık, ezberledik, beğenmekte devam ettik. Provaya koyduk, günler geçtikçe kendimiz şöyler, kendimiz güler olduk. Halkın, bu komediye katıla katıla güleceğine yüzde yüz emindik.

Behzat, Hazım, Küçük Kemal neler yapmıyorlardı. Benim ro - lüm, salak âşıklıktı. Kendimi akıllı sanan bir Beyzade idim. Hâzım da, Hüseyin Kemalin kurnaz bir uşağıydı. Hüseyin Kemalle ben, aynı kıza gönül vermiş, birbirimize rakip olmuştuk. Hazım da efendisinin yardımcısı olduğu için, beni durmadan atlatıyordu.

Temsil gecesi geldi, çattı. Perde açıldı. Hepimiz heyecan içindeydik. Sahneye çıkma sıramız yaklaşırken Hâzım'la gözgöze geldik : Muvaffakiyetimizden emin olduğumuz her halimizden belli idi.

Derken sahneye fırladık, bizi gören halk, daha ağzımızı açmadan alkışlamağa ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Derken efendim, başladı Hâ - zım söylemiye; o söyledi ben dinledim; ben söyledim o dinledi. Bizim provada kahkahadan kırıldığımız yerlere seyirciler tebessüm bile etmiyorlardı. Aman bre.... ha gayret!

Halkta çıt bile yok. Kelimelerin üstüne bastık, cümleleri sert söyledik, nafif aldık. Nafile... Birinci perde kapandığı zaman kim se kimseye bir şey söyliyemiyor, mânasız ve kaçamak gözlerle biribirimize bakışıyorduk. İkinci perdede de ayni hava, ayni sessizlik, ayni soğuk duş... Üçüncü perde zilleri çaldı ve açıldı. Bu, son perde idi. Oynadığımız komedinin değil, geçirdiğimiz iskandalın son perdesi... Benim adım « Füruzan » beydi. Hüseyin Kemal'in adı da « Hüsrev bey ». Bu perdede de ben rakibimin gözünü yıldırmağa karar vermiş olacaktım. Heybetli görünmek için belime kılıç takmış, sağ elimde (.. bir mızrak, sol elime de bir tüfek almıştım.

Fakat perişan bir halde idim. Oyun icabı evvelâ Hâzım'la karşılaşacak ona efendisi Hüsrev beyi soracaktım, o da bana onu gösterecekti. Sahneye daldım, gürledim :

— Füruzan bey siz misiniz ? Yanlışlıkla « Hüsrev » yerine kendi ismimi söylemiştim, fa - kat farkında değildim. Hâzım' dan cevap bekledim; O, acaip bir tarzda yüzüme bakıyordu.

Ben tekrar gayrete geldim. Yaradana sığınıp bir daha bağırdım :

— Füruzan bey siz misiniz ?

Ben falsomun farkına varamadığım için Hâzım da şaşırmıştı. Onun bu acaip haline âdeta kız-dım, bu sefer sahici bir hiddetle:

— Cevap versene ! Ne susuyorsun ? diye çıkıştım.

Rahmetli Hâzım, sıkılarak, üzülerek yüzüme baktı :

— Hayır efendim, dedi. Ben Füruzan bey değilim. Füruzan bey sızsınız !

Aman Yarabbi ! O anda ne hale geldim; küçüldüm ezik, büzük bir şey oldum. İşte üç perdelik koca komedinin gülünen yegâne sahnesi burası oldu. Tabii bu kahkahalar nükteye veya bizim oynayışımıza değil, salak âşık rolünde pot kırarak büsbütün salaklaşıp bocalama - ma idi. Vakıa, bu « Kumarbaz » komedisi de diğer hemcinsleri gibi ertesi günü sahneden kaldırıldı, unutuldu amma. « Füruzan bey siz misiniz » i ben hâlâ unutamıyorum.

Birçok okuyucularımızdan aldığımız mektuplarda birinci cildin hangi sayıda biteceği ve cilt yapılıp yapılmayacağı soruluyor. Her yirmi altı sayı bir cilt olacak. İsviçreye renkli bezler ısmarladık, pek yakında gelecek olan bu bezlerle (Mizah) okuyucularına eşsiz bir sanat eseri verecektir.

– Kocam, devriâlem seyahatine çıkalım diyor...
– Kabul ettin mi ?
– Hayır, ben başka yere gidelim diye israr ettim !

Bir Ressamın Keşfi

O

Yazan : **Vahdet Gültekin**

O akşam Serveri beye rastladım. Merhabalaştık.

— Nereye gidiyorsun ? diye sordu.

— Sinemaya gitmek istiyorum, dedim.

— Ben de gideceğim, beraber gidelim, dedi. Yalnız ben ressam Senih'le buluşacağım. Onu da alır, beraber gideriz.

— Olur, dedim.

« Hatay » da buluşacaklarmış. Oraya gittik. Pardesülerimizi garduroba bırakıp masaya oturmak üzere arkamıza döndüğümüz zaman ressam Senih'le karşılaştık. Tam vaktinde gelmişti.

— Tanısır mısınız ?

— Nasıl tanışmayız ! Meslekdaş sayılırız.

Senih'in bu cevabı üzerine Serveri bey güldü :

— Ha, öyle ya. Sen de artık yazı yazmaya başladın.

— Öyle mi ? dedim.

Ressam Senih gülümsedi. Serveri bey anlattı :

— Bizim Senih « Ekspres » gazetesine karikatür yapmaya başladı.

Ressam bir perde daha kuvvetli gülümsedi :

— Evet, dedi. Nihayet iş bulduk.

Serveri bey :

— İşten daha mühim bir şey bulmuş, dedi.

— Ne ? diye sordum.

— Nükte bulma usulü.

İzahı beklenen bir cevaptı bu. Bekledim. Serveri bey anlattı :

— Senih nükte uydurmanın ilmî usulünü bulmuş. Anlatsana Senih.

Ressam mesleğine has mahçubiyetini takınarak :

— Değmez canım, dedi. Mühim bir şey değil.

Fakat Serveri Bey ısrar etti ve nihayet kendisi anlattı :

— Kristof Kolomb'un yumurtası gibi bir şey, azizim. Bulunması gayet güç, fakat taklidi gayet kolay.

Merakım artmıştı. Arkadaşım devam etti :

— Usul şu : evvelâ bir vak'ayı ele alıyorsun, onu derece derece mübalâğalandırıyorsun. Mübalâğa, mübalâğa, mübalâğa... Sonra tersine çeşiriyorsun..

İlmî usul biraz gayrı ilmî anlatılmış olacak ki, ressam dayanamadı, kendisi izah etti :

— Tersine çevirmiyorsun, başlangıç noktasına geliyorsun. Şunu bir misalle tatbik edelim. Günlük, beylik bir hâdiseyi ele alalım. Meselâ, tramvayların sıkışık hali. Bir tramvayın şöyle içine 60 kişi bindiğini kabul edelim.

— Mübalâğa mı bu ?

— Evet.

— Pek alâ, devam.

— Biraz daha mubalâğa edelim : 70 kişi binsin.

— Binsin.

— Biraz daha mübalâğa : 80 kişi bindirelim. Ne olur ?

— Tramvay idaresi memnun olur. Bu mu nükte ?

— Hayır, devam edelim : tramvay arabasının bu hali neye benzer ?

— Neye ?

— Sardalya kutusuna.

— Bu mu nükte ?

— Hayır, şimdi hareket noktasına döneceğiz.

— Tramvayın hareket noktasına mı ?

— Hayır canım, bizim hareket noktamıza. Yani tramvaya kim biner ? İnsanlar. Şimdi sardalya balıklarını insanların yerine koyalım.

Serveri bey :

— Fena degil, dedi. Hele Eminönü meydanında olursa daha iyi olur : :Balıklar yerdeki suda yüzerler, ölmekten kurtulurlar.

Ressam Senih ilmî usulünü izaha hararetle devam etti :

— Tekrar mübalâğa yapalım : balıkları konuşturalım. Biri « Tramvay geldi, hadi binelim » diyor. Öteki : « Bırak canım sardalya kutusunda ezilecek halim yok. Yürüye yürüye gidelim daha iyi », diyor. İşte gördünüz mü ? Nükte meydana çıktı.

Ressam Senihin yüzü muzaffer bir eda ile parlamıştı. Serveri bey : « Bravo ! » diye arkadaşının elini sıktı. Bana döndü :

— Nasıl, dedi. Mükemmel değil mi ?

— Evet, dedim. Bu işin içinde biraz felsefe de var galiba..

Ressam, işin felsefesini anlatmağa başlayacaktı.

— Fakat, mizahtan felsefe değil de felsefeden mizah çıkarmak daha iyidir !

diye bahsi kapattım.

Kalktık, sinemaya gittik.

Yılbaşında Münasip Hediyeler

Dört gün sonra girecek yeni sene münasebetiyle kimin kime ne hediye edeceğini, kimin ne hediye alacağını öğrenmek istedik ve bizim « Kapı kulu » nu bu işe memur ettik. Öğrendiklerinin doğruluğunu yemin billâh ederek bize söylediği için aynen neşr ediyoruz :

Prof. Dr. Mazhar Osman Uzmandan, Başbakan Recep Pekere bir : « Psikopat » nümunesi ve meşhur bakkaliyeden üç kilo « Dermason » fasülyesi;

C. H. P. Genelsekreterliğinden, Demokrat Partiye : « Dandini, dandini, dasdana » ninnisini söyleyecek bir dadı ve « Bana hiç yakışmayor böyle intizar şimdi » şarkısıyla doldurmuş bir plâk;

Demokrat Partiden, C. H. Partisine en keskin cinsinden bir : « Sinir ilâcı » ve bazı âzalarının okumasına mahsus bir : « Adab-ı muaşeret » kitabi;

Müstakillerce, münakaşalı oturumlarda lâzım olduğu anlaşıldığından, takma dişlerini bir daha evde unutmaması için Milletvekili Prof. Dr. Saim Ali Dilemreye, orta parmağına bağlaması için bir : « Çile iplik »;

Amerika hükûmeti tarafından, Sovyetler birliğine 2.777.342 tane : « Atom bombası »;

Sovyetler birliği tarafından, dünya milletlerinin rahata kavuşması için, önüne uzatılan her projenin altına itirazsız bir : « İmza »;

Yunanistan Kralcıları tarafından, çetecilere : « Mevkı-i iktidar »;

İran hükûmetine, Güvenlik konseyi tarafından bir : « Ya sabur ! » lavhası;

« Cumhuriyet » gazetesi tarafından, « Vakıt » gazetesine : « İki yüz kari' »;

« Son Telgraf » adlı gazetesini devam ettirebilmesi için, Etem İzzet Beniceye bulunmuş bir hazineden : « Hisse »;

« Tan » matbaası sahibi Halil Lütfü Dördüncüden, « Yarın » gazetesi sahibi ve baş muharriri Arif Oruca : « İki buçuk kilo kına »;

Bir türbedâr tarafından Necip Fazıl Kısakürege bir : « Misvâk »;

« Vatan » gazetesi sahibi ve başmuharriri Ahmed Emin Yalmana her saat başlarında « tornistan » diye bağıran bir : «saat»;

İstanbul Valisi Dr. Lütfü Kırdara, yeşil saha ve merdiven yapabilmesi için keşf edilmiş bir : « Kıt'a »;

Milletvekili Behçet Kemal Çağlara, Atatürke rapor yazabilmesi için bir : « Defter »;

Altın kaçırmak isteyenlere bir adet : « Diplomatik pasaport »;

Susuz, kömürsüz, etsiz, yiyeceksiz kalmamaları için şehirlerimize : « Allâh gafurun rahîmdir » yazılı birer lavha;

Muhtekirlere bir adet : « Merhametname »;

Sevdalılara, gazoz yerine, birer adet : «Biçak veya tabanca»;

Ankara radyosunun bir Avrupa devletinin merkezine nakl edilmesi için : « Müzakere »;

Her sınıf halka pabucu büyükten birer : « Kaza belâ müskası».

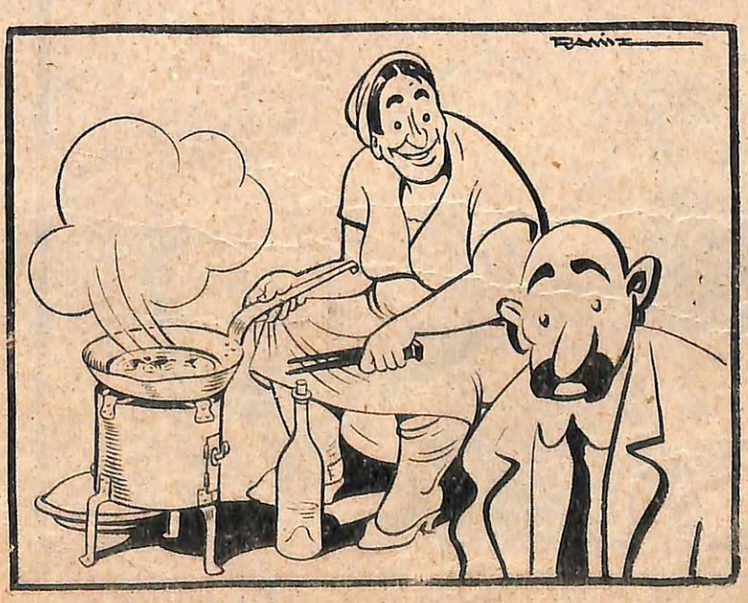

Kadın — Balıklarımız maşallah kız gibi...
Erkek — Çok mu yağsız ?
Kadın — Hayır, bir türlü kızarmıyorlar !

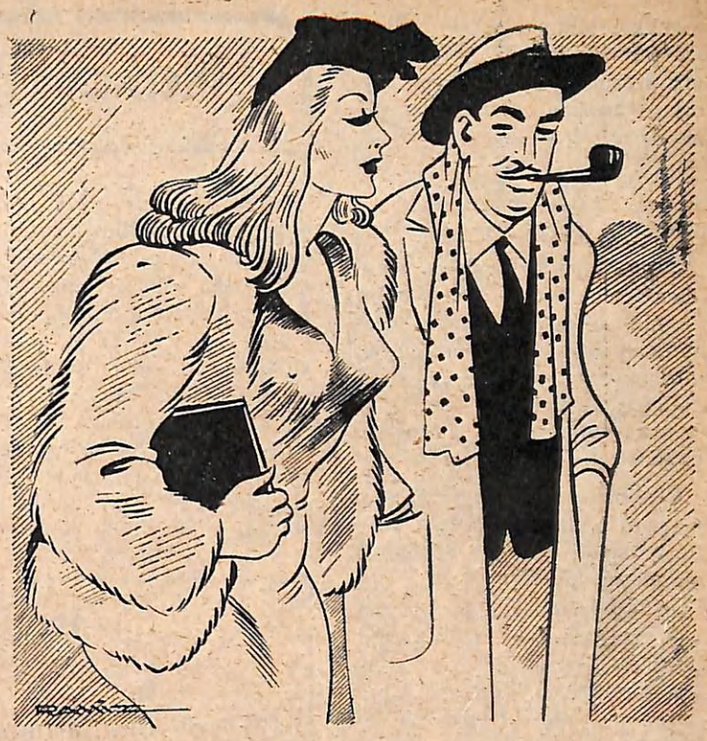

Kadın — Yılbaşı gecesi, şansımı denemek için oyun oynayacağım.
Erkek — Kime ? !

Dar gelirli ağzından

Ortalığa zamlar çıktı çıkalı;
Kazandığım, bu hayata az gelir!
Düzenimi devran yıktı yıkalı;
Civciv görsem gözlerime kaz gelir!

Elim içre bakan üç beş ferdim var;
Yıl boyunca süren germü serdim var;
Mevsimlerin paylaştığı derdim var;
Yaz geçer kış ve kış geçer yaz gelir!

Sade suya bir fasulye pişirsek;
Ev halkını tencereye üşürsek;
Ekmekleri banıp banıp şişirsek;
Hanemize neş'e gelir, haz gelir!

Eti otu ne zamandır özlerim;
Bakkal ile kasaptadır gözlerim;
Dertlerimi neşterleyen sözlerim
İşi tıkır olanlara naz gelir!

Feryatlarım bulmuyor bir nihayet;
Bu halimi kime edem hikâyet;
Garip garip eylediğim şikâyet
Bilmeyene yeni çıkmış caz gelir!

Geçim derdi fena büktü belimi;
Fırlamakta neye atsam elimi;
Takke düştü, açıkladı kelimi;
Anlayana sivrisinek saz gelir!

Sadun G. SAVCI

Merhum Hazım ve Mizah

Yazan: **İ. Galip Arcan**

Dikkat etmiş olanlar bilirler ya, rahmetli büyük san'atkârımız Hazım'ın adını tersine, yani sağdan sola okuduğunuz zaman « mizah » çıkar.

Hazım = Mizah. O — nur içinde yatsın — mizah severdi. Mizah da onu severdi ha...

Sahnede yalnız seyircisini güldürmekle kalmaz (Partönerini) — yani sahnede karşısında rol oynıyan san'at arkadaşını da güldürmekten zevk alırdı. O bir defa güldürmek istemeye görsün, karşısındakinin gülmemesi imkânsızdı.

Size bir misal : Bir gün (Akın) piyesini temsil ediyorduk. Kulis arasında sıramızı beklerken, arkadaşlardan biri ona :

— Hazımcığım, dedi. Sen sahnede sezdirmeden hepimizi güldürürsün, amma göreyim seni, bakalım Ertuğrul Muhsini de güldürebilir misin? O biraz zor galiba?...

Hazım bu muzip meslekdaşının yüzüne mavi gözlerini açarak mânalı mânalı baktıktan sonra sadece şu sözleri söyledi :

— Bakalım zor mu, kolay mı; biraz sonra sahnede görürsün?

Efendim, Muhsin (Akın) da hükümdar (İstemihan) rolünü oynuyordu. Rahmetli Hazım ve Emin Beliğ ile ben de birer (Başbuğduk). Sıramız geldi. Antremizi yaptık. Hükümdarla konuşmağa başladık. Söz sırası Hazıma geldiği zaman ben merakla Hazıma bakıyordum. İçimden de « acaba ne yapacak ta Muhsin'i güldürecek? » diyordum. O önce gayet ciddî bir çehre ve ağır bir tonla rolünün ilk mısralarını söyledi. Fakat şu aşağıki mısraa gelince; birden gözlerini fincan gibi açarak bir elini kaldırıp öteki eliyle gûya tuttuğu hayalî bir defe vuruyormuş gibi bir hareketle :

« Bu akşam gün batarken eşsiz kızınız Suna»

«Akmayan bir derede can verecek yurduna»

diye mısraın ilk kelimelerini — tabiî halkın anlıyamayacağı ve bizim pekâlâ sezebileceğimiz bir eda ile ve meşhur :

«Bu akşam gün batarken geeel..»

şarkısının ahengi ile başlamaz mı? Fakat bunu diyecek kadar ince, o kadar kurnazlık şarkı söyler gibi başlıyarak derhal söz edasına çeviriyordu ki... Ansızın hepimiz şaşaladık ve gülmemek için dudaklarımızı ısırmağa başladık. Muhsin'e gelince : O bir an Hazım'ın yüzüne bakarak lâtifeyi anladı. Vaziyeti kurtarmak için kaşlarını çattı. Fakat hemen arkasından kevşeyeceğini anlayınca gözlerini kapadı ve derhal sağ kolunu kaldırdı. Gözleri hizasına getirdi. Elinin tersi ile gûya bir jest yapıyormuş gibi, yüzünü kapadı amma gülmemek için de büyük bir effor sarfettiği dudaklarının titremesinden belli idi. Filhakika yüzü görünmüyordu amma uzun ipek entarisinin beline bağladığı kalın kemerinin yuvarlak ve parlak tokası karnının üstünde bir aşağı bir yukarı titriyordu!.

Koskoca hükümdar İstemihan (Ertuğrul Muhsin) i, o vâkur ve ciddî halile bir elini kaldırmış, alnının üstüne koymuş ve hafif hafif, mahcup mahcup göbek atıyormuş gibi görünce — herhalde seyirciler bir şey sezmediler amma — biz sahnedekiler makaraları koyvermemek için ne tatlı bir işkence geçirdik, Allahım...

Hey gidi günler hey....

Lüzumlu Bir Açıklama

Bir çok okurlarımızdan ve bayilerimizden gelen mektuplarda, çıkardığımız "MİZAH YILLIĞI" adlı albümden siparişler verilmektedir. Bu vaziyet karşısında, bu açıklamayı yapmayı ehemmiyetli ve lüzumlu bulduk:

"MİZAH YILL'ĞI" adlı albümün bizimle hiç bir alâkası yoktur. Muhterem okurlarımızın ve bayilerimizin nazarı dikkatlerini celbederiz.

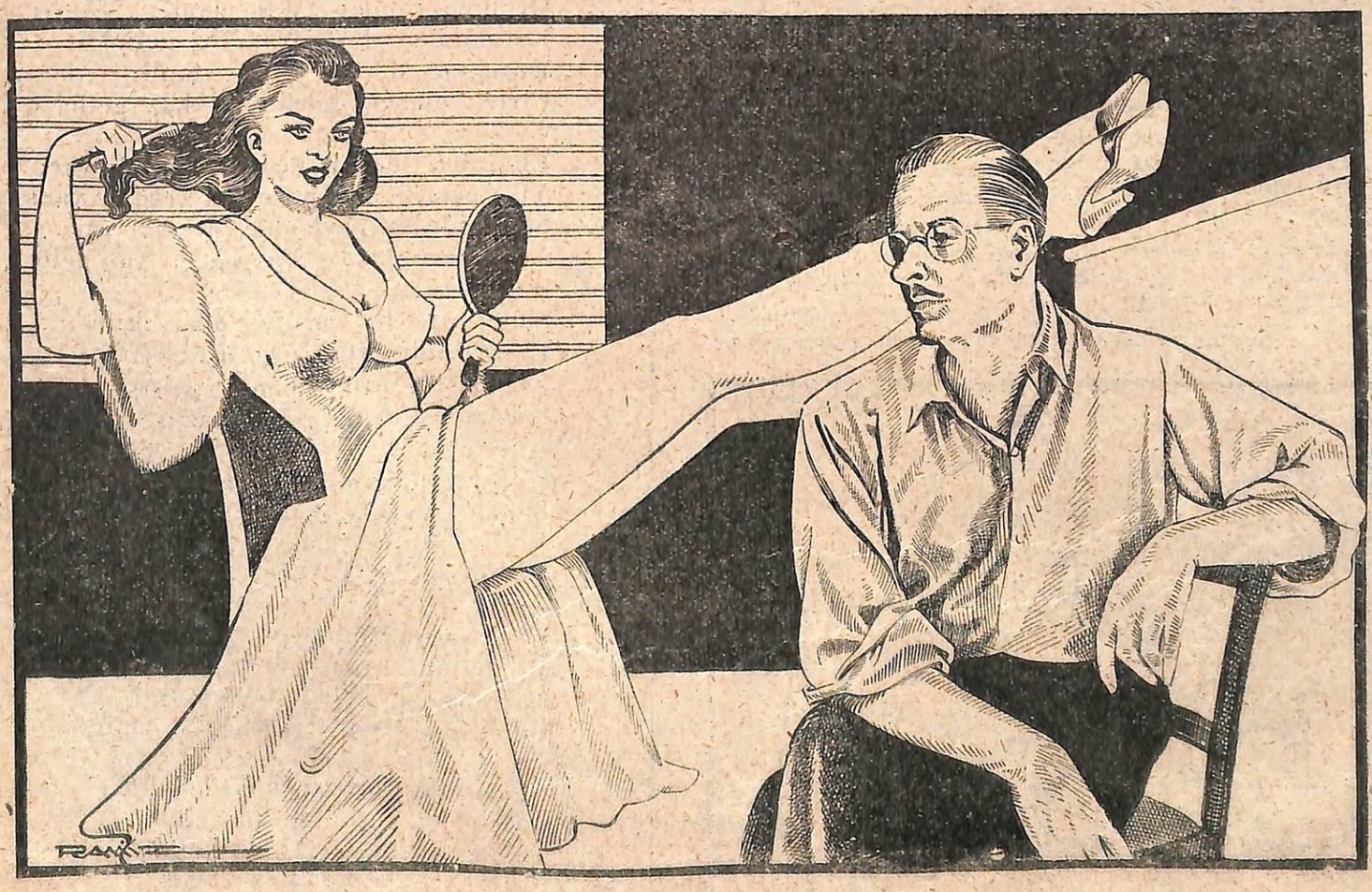

— Erkeklerin hepsi böyle senin gibi aptal mıdır?

— Hayır, bekârlar müstesnadır!

Çömezin Röportajları:

25

Senelerle Konuşuyor...

Çizen: RAMİZ

Çömez — Sen'n için uğursuzluk getirdi diyorlar.

1939 — Bilâkis ben uğursuzları götürmeğe gelmiştim..

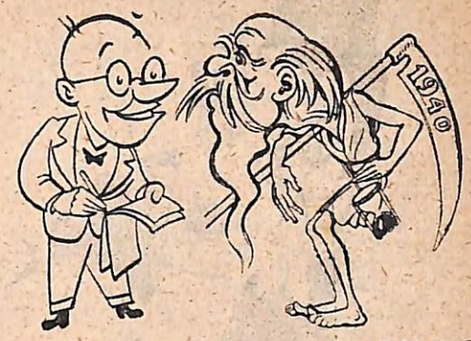

Çömez — Siz nasıl geldiniz?

1940 — Dünya harp denen ateşe girerken bendeniz de şen ve rahat Türkiyeye girdim!

Çömez — Sen de tırpanla geldiğine göre birşeyler biçtin galiba.

1941 — Ne gezer, içeride vurguncular öyle bir tırpan atmağa başlamışlardı ki, az daha beni bile biçiyorlardı!

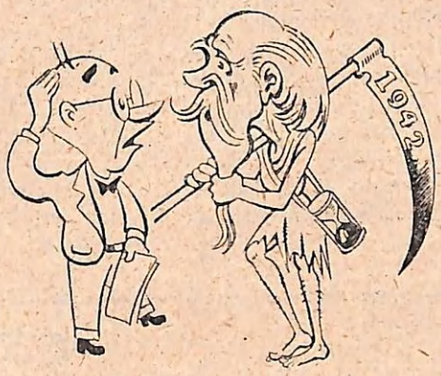

Çömez — Siz memleketimizde neler buldunuz?

1942 — Ben geldiğim zaman her şeye el konmuştu, fişden başka bir şey bulamadım!

Çömez — Siz geldiğinizde neler gördünüz?.

1943 — Her tarafta karartma vardı, hatta borsa bile kara olmuştu alnı pak olanlar bile görünmüyorlardı!

Çömez — Memleketimize gelişinizden, gidişinizden memnun oldunuz mu?

1944 — Elbette, hatta fırsatçıların, istifçilerin, vurguncuların elinden canımı kurtardığıma pek memnunum!

Çömez — Neden böyle mahcup duruyorsunuz?

1945 — Ben gökten inerken sefaletle sefahat ayuka çıkıyorlardı, kendi tenezzülümden utandım!

Çömez — Giderken pek neşeli görünüyorsunuz?

1946 — Hocanın yün hikâyesini bilirsin ya, ben de bir çok vaatler aldım.. Böyle peşin parayı bulur da gülmez miyim!

Hikâye

Kısmetinde Olanın

Yazan :
ÇALÇENE

Gece eski sene bitecek, yeni sene başlayacaktı. Hemen herkes yıl başı hazırlığını, görmüş, havanın kararmasını dört gözle beklemeğe başlamıştı.

Nihat genç bir bekârdı. İstanbulda hiç kimsesi yoktu. Beyoğlunda, kendisi gibi bir çok bekârların oda oda tuttukları bir apartmanda yatıp kalkıyordu. O akşam için çizilmiş hiç bir proğramı yoktu.

Birden aklına Recai geldi. O da İzmirliydi, o da bekârdı :

— Bari, ona gideyim, diye düşündü. Bu akşam bir yere gidecekse beni de götürür.

Recai onu görünce dehşetli sevindi :

— İyi yaptın da geldin, dedi. Sıkıntıdan patlayordum. Bir proğramın yok ya ?!

— Yok..

— Öyleyse gel, akşama hazırlık olmak üzere iki kadeh rakı çekelim.

Klüp şişesi ortaya çıktı. Biraz peynir, biraz turşu, biraz pastırma.

Bir senden, bir benden, derken şişe bitti. Muhabbeti de tatlı tarafından açmışlardı. Bir şişe daha. Nihat baktı ki, zom olmuş. Ağzını yaya yaya :

— Ben, dedi. Eve gideyim, biraz yatayım. Daha saat dört. Azıcık ayılayım da. Akşama, gene, ha ?!

Recai de kendini vermişti :

— Olur, dedi. Bizde buluşalım, bir yere dalarız..

Sallana sallana dışarı çıktı. Adam akıllı yalpalayor, gözleri adeta kapanıyordu. İlk rastladığı taksiye atladı. Apartmanın merdivenlerini zor belâ çıktı. Loş koridorun duvarına yaslandı. Hiç bir şeyi fark edemiyordu :

— Bitkinim, bitkin !

diye söylendi. Anahtarını çıkarmadan oda kapısının topuzuna asıldı. Bereket kapı kilitli değilmiş. Daldı içeri. Pabuçlarıyla karyolaya yıkıldı, battaniyeyi üzerine çekti, bir kaç dakika içinde kendisinden geçti.....

Kulaklarına gelen bir iniltiyle gözlerini açtı. Titreyen bir kadın sesi :

— Ben bu kadar mı çirkinim? Bu kadar mı yalnız kalmağa mahkûmum ?

diyordu.

Allâh Allâh ! Bu kadın sesinin odasında ne işi vardı. Kendini toplamak istedi, fakat hâlâ sarhoştu. Yatağında vücudunu kımıldatmadan başını hafifce çevirdi : geniş odanın dip tarafınmaki tuvalet masasının önüne bir kadın oturmuş ve yalnız oradaki abajurlu lambayı yakmıştı. Sırtı karyolaya dönüktü. Tuhaf şey... Yoksa sarhoşlukla yanına bir kadın almış da, odasına öyle mi gelmişti. Fakat. Fakat.. Aman yahu !... Burası kendi odası değildi. Eyvah ! Nasıl girmişti buraya ?

Tuvalet masasının önüne oturmuş aynaya, dikkatle bakan kadın, oldukça yüksek sesle konuşuyordu :

— Bıktım artık bu yalnızlıkdan. Benimle kimse meşgul olmayacak mı ?

Nihat yerinden kımıldayamıyor, ne yapacağını düşünüyordu. Demek ki, buraya sarhoşlukla dalmıştı. Hay Allâh. Kadın kendisini görür görmez !

— Hırsız var !

diye feryadı basarsa mahv olduğu, rezil olduğu gündü. Kadın, büyük bir asabiyet içinde, bluzunu, gömleğini, etekliğini, sütyenini, nesi var, nesi yoksa hepsini çıkardı, geenne Havva annemiz haline geldi. Oturduğu iskemlenin üzerine çıktı, yan döndü. Nihat sip sivri, dim dik bir göüs ve onun sahibini profilden gördü. Bu : iki oda aşağısındaki komşusu Ayhandı. Bir şirkette memurdu. Birbirlerine tesadüf ettikçe selâmlaşırlardı. Çok güzel olmasına rağmen, çok ciddî, çok asık suratlı olduğu için cesaret edüp de hiç bir erkek yanına yaklaşamazdı.

O, bir taraktan aynada kendini süzüyor, bir taraftan da konuşuyordu ;

— Bana arkadaşlarım güzelsin, diyorlar. İşte ben de görüyorum. Boynum, kalçalarım, göğsüm güzel. Fakat neye yarar ? Yıl başı akşamı bile yalnızım ! Yanıma bir erkek bile yanaşmıyor.

Nihat, battaniyenin altında ter düküyor, heyecandan kalbi dışarı fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Bir karar vermesi lâzımdı. Bir genç kızın mahremiyetine bu kadar vakıf olması doğru değildi. Ne olacaksa olmalıydı.

Büyük bir üzüntü içinde doğruldu. Bitkin, perişan bir sesle, kekeleyerek :

— Af edersiniz Ayhan hanım, dedi. Ben...

Sözünü bitiremedi. Ayhan birden başını ona döndürdü, çıplak vücudunu örtmek aklına bile gelmiyordu. Dudaklarında bir tebessüm parlamıştı. Çıplak vücudunun bütün hatlarını kımıldatan bir yürüyüşle ona yaklaştı :

— Demek, dedi. Nihat bey. Ben zan ettiğim kadar sevilmeyecek bir insan değilmişim. Demek siz beni seviyormuşsunuz...

Nihadın ağzını açmasına meydan kalmadan bir çift çıplak kol boynuna sarıldı, bir çift alevli dudak dudaklarına yapıştı ve biraz evvel kalktığı karyolaya beraberce yuvarlandılar !

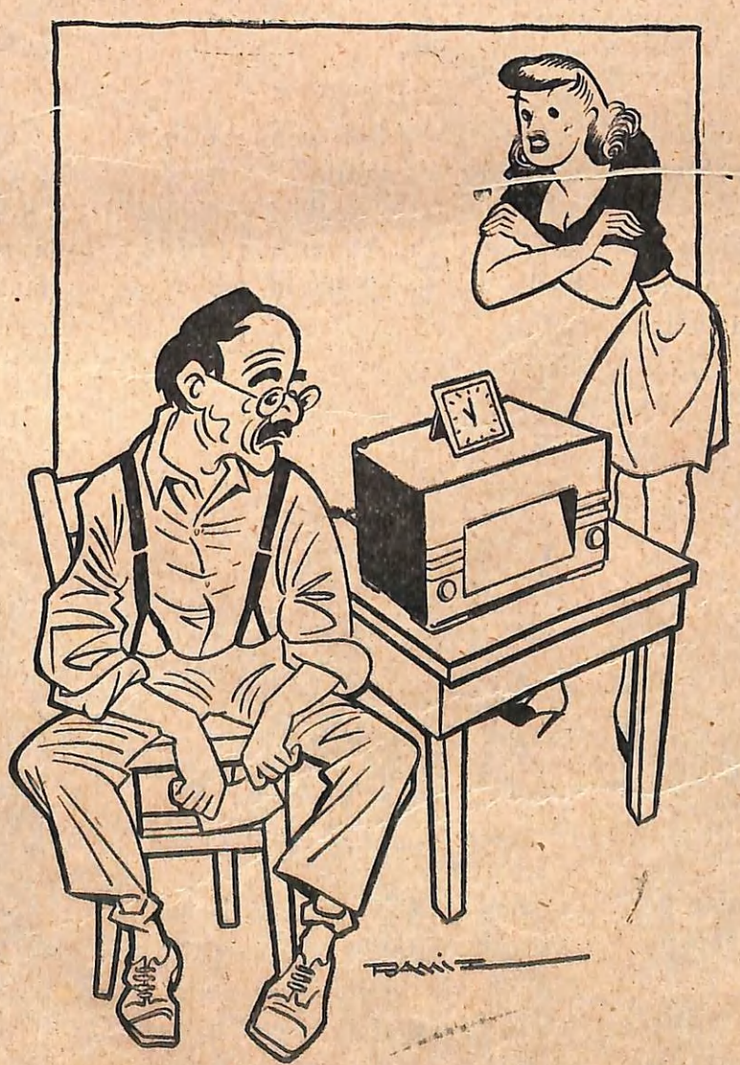

Numaraları beklerken :

— **Yılbaşı piyangosu çıkarsa ne alacaksın ?**
— **Nefes alacağım karıcığım !**

Hazır cevap

Riyaziyeci Süleyman Sırrı Bece derste müzakere yaparken bir çocuğun uyuklamakta olduğunu görmüştü. Evvelâ sesini çıkarmadı. Talebeden başka birini kaldırarak bir sual sordu. Çocuk cevap verdi. Oturdu. Süleyman Sırrı bundan sonra uyuyan talebenin yanına gitti. Cetvelle sıranın üzerine vurdu. çocuk heyecanla ayağa fırladı. O:

— Aynı suali sana da soruyorum, dedi. Söyle bakayım, ne cevap vereceksin!

Çocuk birden bire kendini toparladı:

— Aynı cevabı veriyorum, efendim.

Tiraj meselesi

Ethem İzzet Benice, "Son Telgraf" gazetesinden başka "Gece Postası" nın da sahibidir. Fakat, Gece Postasına bir tek satır yazı yazmaz.

Bunun sebebini Nizamettin Nazif'e sordular. O mutadı veçhiyle gürledi:

— Gayet basit be cancağızım, dedi. Biliyorsunuz ki, o gazeteye ben başmakale yazıyorum. Geçinmemiz için o gazetenin batmaması lazım. Bu sebeple Ethem İzzet'e dedim ki: "Mîrim, bunun tirajini düşürmek istemezsen, sakın buraya yazı yazayım deme!"

Kullanmak

Profesör Sadrettin Celâl Anten, Lobunda bazı arkadaşlariyle oturuyordu, ismi lâzım olmıyan bir gazete sahibi, yine ismi lâzım olmıyan bir muharrirden bahsediyor, onu angaje edeceğini söylüyordu, arkadaşlarından bir tanesi:

— Deli mi oldun? dedi. O kadar karaktersiz, ahlâksız bir adamla nasıl işbirliği edebilirsin?

Gazete sahibi:

— Canım, dedi. Onun karakterinden bana ne? ben onun kafasını kullanacağım..

Sadrettin Celâl gülümsedi:

— Tuhafsın, dedi. Kafası olsa kendisi kullanır. Onun bizzat bulamadığı şeyi sen nasıl kullanırsın!

Utanmak

"Yeni Sabah" gazetesinin hali malûm. Muharrirsizlik yüzünden ne yapacağını bilmiyen patronu Cemaleddin Saracoğlu, eski ve büyük şöhretlerin peşinde. Onlara para mı vâdetmiyor, avans mı vermeğe kalkmıyor, sormayın.

Bir taraftan da gazete çıkıyor ve her gazetede olduğu gibi bir çok amatörler "Yeni Sabah" ın kapısını aşındırıyorlar. Bunlardan bir tanesi geçen gün Cemalettin Saracoğlunu ziyaret etti:

— Efendim, dedi. Ben çok güzel yazı yazarım. Bir tane de sizin için hazırladım, getirdim.

Cemalettin Saracoğlu, genci gözlüklerinin altından süzdü:

— Peki, dedi. Bırakın...

Genç gittikten sonra, Cemalettin Saracoğlu yazıya şöyle bir göz gezdirdi, başlığı: "Utanmak" dı. Altını okudu, berbat mı, berbat. Aradan bir kaç gün geçti genç yazısının gazetede çıkmadığını görünce, gazeteye gitti, Cemalettini gördü:

— Efendim, dedi, benim yazı ne oldu?

— Hangi yazı?

— Utanmak!..

Cemalettin, yazıyı hatırladı:

— Oğlum, dedi, onu gazeteye koymaya utandım!

Millî mizahımızın üstadlarından Ercümend Ekrem TALU ve Refi Cevat ULUNAY tahrir ailemize girmişlerdir. Ercümend Ekrem me muamız için muhtelif lehçe ve şivelerle yazılmış orijinal yazılar hazırlamaktadır. Bunları devamlı olarak neşredeceğimizi sayın okuyucularımıza müjdeleriz!

Çare

Şair Asaf Halet Çelebi, Doğan Nadi ile bir lokantaya gitmişti. Doğan:

— Hava soğuk, dedi. Evvelâ bir çorba atıştıralım.

Garsonu çağırdılar, Doğan sordu:

— Ne çorbası var?

— İşkembe!

— Aman ne iyi çabuk getir. Sarmısağı o'masın.

Çorbalar geldi, fakat dehşetli sıcaktı. Üflemeden ağıza alınır gibi değildi. Doğan biraz bekledi, çorba bir türlü soğumuyordu. Nihayet dayanamadı:

— Yahu, dedi. Bu çorba bir türlü soğumuyor. Şiirlerinden bir tane okusana!

— Hacı Ağalar Albümü —

Birinci ve ikinci basılışları çıktıktan bir hafta sonra satılıp bir tek mevcudu kalmayan bu nefis albüm YILBAŞI günü üçüncü defa satışa çıkarılıyor. Hacı ağalar gitti, fakat hayatlarını, hatıralarını kahkaha tufanı içinde her an saklamak için bu albümü mutlaka alınız. Yılbaşı gecesini neş'e ile geçirmek için, gittiğiniz yerlere hediye olarak götürünüz. Bu albüm yirmibeş bin tane basılmak ve satılmak suretile Türkiyede rekor kırmıştır.

FİATI **50** KURUŞTUR

Taşra bayilerimizin acele siparış vermelerini rica ederiz.

Sahibi ve yazı işlerini idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer: PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE